

¹⁰A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérek titeket, testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem gondolkodásotokban és meggyőződésetekben jussatok egyetértésre!¹¹Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek. ¹²Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé. ¹³Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszített meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?¹⁴Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, ¹⁵nehogy azt mondhassa valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg. ¹⁶Igaz, megkereszteltem még Sztefanász háza népét is, rajtuk kívül azonban nem tudom, hogy mást is megkereszteltem volna. ¹⁷Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, de nem bölcselkedő beszéddel, hogy Krisztus keresztje el ne veszítse erejét.

Kedves Testvéreim!

Mai istentiszteletünk elején szeretnék egy gyors statisztikát készíteni. Kérem tegye fel a kezét az, akit evangélikusnak/katolikusnak/reformátusnak kereszteltek. Most azok, akiket nem kereszteltek meg. Végül azok, akik egyik esetben sem tették fel a kezüket.

A keresztelési előkészítő során beszélgettünk arról, hogy a keresztség nem felekezethez tartozást jelent, azaz nem evangélikusnak, reformátusnak, katolikusnak kereszteltek bennünket, maximum azt mondhatjuk el, hogy a szent keresztségben ennek és ennek a felekezetnek a tempломában részesültünk. Mert a keresztség nem felekezethez, hanem Krisztushoz kapcsol bennünket.

Éppen erről beszél Pál apostol mai igénkben. Amióta Pál leírta ezeket a sorokat eltelt kétezer év, a döbbenetes pedig az, hogy azóta sem változott semmi. De miért baj az, ha valaki magát evangélikusnak...stb. vallja? Nem baj! Mint ahogy a 2000 évvel ezelőtti Korinthusban sem ezzel volt a baj, ez egyébként jól érződik Pál sorain. De akkor mi volt a probléma, és miért hangsúlyozom én nem csak keresztelési előkészítőn, hanem még istentiszteleten is azt, hogy nem evangélikusnak... kereszteltek minket? Nézzük meg először is miről ír Pál, illetve kiknek fogalmazza meg levelét. Korinthosz ma már csak inkább a Türr István által tervezett csatorna miatt ismert, az ókorban viszont nagyon jelentős város volt. A Kelet és Nyugat határán fekvő kikötőváros, amely jelentőségét annak köszönhette, hogy az igen veszélyes tengeri kereskedelmi utak 400 km-rel lerövidültek általa, hiszen a csatorna megépítése előtt is itt haladt át a tengeri útvonal, annyi különbséggel, hogy Korinthus egyik oldalán ki, a másikon berakodták a hajókat. Ennek köszönhetően Korinthusban gyakorlatilag mindenki megfordult, aki a Római Birodalom területén úton volt. Ez pedig azt jelentette, hogy egy rendkívül sokszínű város volt, kulturális és vallási értelemben is, ahol a keleti vallásokon keresztül az őshonos görög hitvilágon át a zsidó egyistenhitig minden vallás képviseltette magát. Korinthus lakosságának kétharmada rabszolga volt, ugyanakkor volt egy rendkívül gazdag réteg is a városban. A kikötőváros jellege miatt híres volt rendkívül laza erkölcséről, a kultikus prostitúciótól kezdve odáig, hogy a „korinthusi ember” kifejezés a részegessel volt azonos.

Egy ilyen környezetbe érkezett meg Pál apostol 49-ben. Nem is akart sokat időzni a városban, de egy látomásnak köszönhetően mégis két évig hirdette közöttük az evangéliumot. Sokan lettek hívővé az ő, és munkatársai szolgálata nyomán. Tulajdonképpen sikertörténetként is elkönnyelhetnénk Pál Korinthusi tartózkodását, talán az is volt, de megszületett és fennmaradt két levél, amelyeket távozása után írt a városba. Minkét levélben olyan problémák fogalmazódnak meg, amelyek mind a mai napig jellemzik a keresztyénséget. Nagyon aktuális kérdések, amelyek között Pál első helyen említi a pártoskodást.

¹⁰A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérek titeket, testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem gondolkodásotokban és meggyőződésetekben jussatok egyetértésre!¹¹Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek. ¹²Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.

Kik ezek a személyek? Pál előszörő saját magát említi. Miért baj az, ha valaki büszke rá, hogy Pál keresztelte, hogy Pál tanítását követi? A következő személy Apollós. Apollós a levél megírásakor éppen Pállal együtt dolgozott Efezusban, Korinthusban pedig ő vette át a gyülekezet vezetését Pál után. Hiteles személy, akit Pál magával egyenlő apostolnak nevez meg ugyanebben a levélben. Végül Kéfás, ahogyan Pál hívta Péter apostolt, akitől ő maga is nagyon sokat tanult, akitől első kézből ismerte Jézus történeteit, aki az apostolok között is az első volt. És végül maga Krisztus. Hát miért baj az, ha valaki krisztushoz tartozónak vallja magát. Mi is ezt tesszük.

Pál szándékosan említi meg ebben a felsorolásban Krisztust. Ő nagyon is jól tudja, hogy ebben a sorban kilóg. Mert amíg ők hárman apostolok addig Krisztus az Isten fia. És ő maga is vallja, hogy hozzá tartozik. Akkor miért írja azt a korinthusiaknak, hogy ne mondják, hogy Krisztushoz tartoznak.

Nem ezt mondja. Hanem azt, hogy mindenkinek Krisztushoz tartozónak kellene vallania magát. Ha viszont egyesek Pálhoz, mások Apollóshoz, megint mások Kéfáshoz tartozónak vallják magukat, akkor Krisztust is ebbe a sorba teszik be, és ezzel nagyon rossz üzenetet közvetítenek a környezetük számára. Pártoskodásukkal, amellyel egymással versenyeznek nem a kereszténység fő célját, az evangélium hirdetését szorgalmazzák.

Mert mi történik? Látva őket a korinthusba érkezők elkönnyvelik, hogy itt már megint valami ismeretlen sokistenhívó vallással találkozottak, valami keleti tanítás, egymással sincsenek jó viszonyba, kit érdekelnek.

Pedig a cél az lenne, hogy minél többeket megnyerjenek Krisztusnak.

És itt újra hadd olvassam fel az első mondatot: *¹⁰A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket, testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem gondolkodásotokban és meggyőződésetekben jussatok egyetértésre!*

Mert csak ebben az egységben, ebben az egyetértésben lehet hitelesen Krisztusról tanúskodni. Mert a kereszténység nem emberekről szól, hanem az értünk meghalt és feltámadt Jézus Krisztusról, akinek tetszett, hogy esendő embereken keresztül juttassa el a megváltás örömeit szerte a világba, amikor azt mondta: menjetek el tegyetek tanítványává minden népet, és kereszteljétek meg őket – de nem a magatok nevében, hanem az Atya, Fiú, Szentlélek nevében.

Jézus tudta legjobban, hogy tanítványai különbözőek. És nem akarta őket uniformizálni, egységesíteni. Nem adott rájuk egyforma köpenyt, hanem mindegyik tanítványát úgy fogadta el, amilyen, és azokat a képességeket használta fel, amelyek megvoltak bennük, még hozzá arra, hogy az evangéliumot továbbadják.

Ha most visszatérünk saját magunkhoz, és ahhoz, amit a keresztségről mondtunk, mondunk, akkor talán érthetővé válik. Nem az a baj, hogy evangélikusok, reformátusok, katolikusok vagyunk, hanem az, ha például a keresztség kapcsán ezt mondjuk el. Mert nekünk is ugyanaz a feladatunk mint az egykori korinthusiaknak, hogy egy sokszínű, általában vallástalan környezetben hirdessük az evangéliumot, a Jézusról szóló örömhírt. És azzal, hogy esendő felekezetekről evangélikusokról, reformátusokról, katolikusokról beszélünk, tulajdonképpen nem mondtunk semmit. Mert az ember többsége azt se tudja eszik vagy isszák ezeket a dolgokat. Evangélikus ami néha evangélista... valami vallásos – mondják, de hogy mit hisz, arról fogalmuk sincs. Mert csak azt látják, hogy ezek egymással sincsenek jóban, akkor most melyikhez menjek, nem megyek egyikhez sem, inkább leszek buddhista, azok olyan békések, vagy maradok olyanok amilyen vagyok ateista.

Nekünk nem azon kell versenyeznünk, hogy kik vannak többen, kik a jobb felekezet. Nekünk Krisztusról kell színt vallanunk. Ezért amikor megkérdezik, hogy téged milyenek kereszteltek, akkor el kell mondani, hogy engem a keresztség által Isten a gyermekévé fogadott, Jézus Krisztusért, az ő egyszülött fiáért, és hiszem a szentek közösségét. Azt a közösséget, amely felette áll a földi szervezeteknek, pártoskodásoknak, széthúzásoknak.

Kedves evangélikus testvérem! Te, aki ma itt ülsz a budafoki evangélikus templomban, akármilyen felekezet templomában is kereszteltek. Most evangélikus vagy, mert egy evangélikus lelkész igehirdetését hallgatod, de amint kilépsz a templomból, nem evangélikusként, nem az én követemként, hanem Krisztus embereként lépsz ki, hogy továbbadd az örömhírt. Mert ez a feladat. Hirdetni, elmondani, úgy élni, hogy elhiggye ez a világ, hogy Isten az ő egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Induljunk ezzel a lelkesedéssel az otthonainkba, a családunk felé, a munkahelyeinkre, a közösségeinkbe.